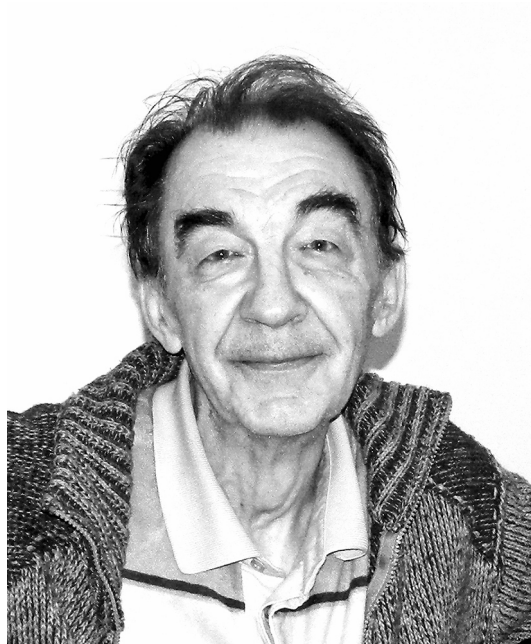

IN MEMORIAM

UDC: 929Todorovik, M.

**МИОДРАГ ТОДОРОВИЌ
(1947–2017)**

Со тага во срцето ги известуваме читателите на „Жива Антика“ дека нашиот долгогодишен соработник д-р Миодраг М. Тодоровиќ тивко и ненадејно го напушти овој свет.

Кога говориме за нашиот Мио, зборот „соработник“ има повеќекратно значење. Секако, тој соработуваше во списанието како автор на низа научни статии, меѓутоа, тој соработуваше и во подготовката на Жива Антика на еден практичен, непосреден начин во текот на долга низа години. Тоа негово учество се однесува и на техничкото уредување и на подготовката на индексите и на коректурата на текстовите што се подготвуваа за печат... Сето тоа траеше толку долго време што многумина наоколу и не можеа да ја замислат „Жива Антика“ без Мио. Од своја страна, тој како непосреден соработник и на првиот одговорен уредник акад. Михаил Д. Петрушевски и на долгогодишниот одговорен уредник акад.

Петар Хр. Илиевски, беше упатен во историјата на списанието и точно знаеше кој кога и што објавил во него наназад многу години.

Независно од овој ангажман, Миодраг Тодоровиќ низ работата се афирмираше и како научник, класичен филолог, специјалист во микенологијата во која беше упатен и воден директно од веќе споменатите наши големи зналци во оваа област, академиците Петрушевски и Илиевски. Следејќи го нивниот пример на темелна и совесна научна работа и самиот пројавуваше одговорен пристап и тежнение кон совршенство. Како таков учествуваше на многу научни собири во Македонија и на просторот на поранешна Југославија. Секогаш истапуваше самоуверено и авторитативно. За разлика од повеќето други учесници, тој никогаш не го читаше својот реферат. Го претпочиташе слободното усно излагање со што несомнено кај присутните оставаше впечаток на човек кој мошне добро владее со материјата што ја излага. Во својот коментар за излагањето на Мио, се сеќавам, акад. Илиевски знаеше да каже дека тој умее да го пронајде и детектира научниот проблем, а тоа е одлика на критички настроен ум и продлабочен увид на работите.

Секако, сето тоа се потпираше на неговата акрибија и упатеност во тековната научна литература. За одбележување е што и покрај своите мошне скромни примања, тој набавуваше за скапи пари релевантна литература од светот и оформи своја лична и високо специјализирана библиотека од микенологијата.

Посебно и многу може да се зборува за Мио како човек, колега и пријател.

Пријателски и добронамерно настроен спрема луѓето, тој уште како студент беше многу добро позната личност на Филозофскиот факултет. Мнозина му беа пријатели. Кога се вработи во администрацијата, стапи во контакт по службена должност не само со студентите туку и со колегите наставници, асистенти и многу други. Сите ги познаваше и сите го знаеја. Подготвен секому да помогне на свој начин, мислеше на сите, а најмалку на себе си. А луѓето го сакаа.

Самиот пак скромен, ненаметлив и дискретен, некако намерно живееше во сенка на оние што си замислуваа дека се многу значајни од него и имаат посебна улога на Факултетот. Можеби токму поради таа негова скромност и кроткост, понекогаш беше изложуван на потценување од злонамерници иако и како човек и како научник повеќето од нив ги надвисуваше „за цело копје“. Знаем дека во такви ситуации многу страдаше, на свој начин, тивко и во осама.

Нека ми биде дозволено овде да кажам нешто и за моето лично многугодишно дружење со него. Едноставно и спонтано се

здруживме во текот на времето и во доверба си кажувавме многу нешта. Тој умееше да зборува, а уште поубаво умееше да слуша. На крајот, беше способен да даде свое мислење или совет кое ме фрапираше со остроумната проценка на луѓето околу себе и ситуациите во кои ќе се најдеме. Утрата на работа ми започнуваа со кафе-средбата со него. Разговорот со него ми беше како плакнење на душата. Кога си замина во пензија, кафето ми се отпи, утрата ми станаа монотони. Се разбира дека се среќававме и видувавме на други места во градот, кај него или кај мене. Уживав да ги слушам неговите коментари за состојбите низ кои поминувавме како колеги и другари.

Кога еднаш, на еден месец пред смртта, со нарушено здравје и тукушто излезен од болница, ми рече дека чувствува дека му се ближи крајот, не знаев што да му речам. Му одговорив на шегата: „Немој Мио да умираш, те молам. Уште не сум подготвен да ти го пишувам комеморативниот говор“. За жал, шегата наскоро се изврте во вистина. Мио си замина, а јас говорот не го напишав...

Ми остана само вака да кажам збор-два за него. Беше навистина добар човек. Беше благородна душа.

Почивај во мир, пријателе.

В. Митевски